

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 6 (1935) 1995 m. vasario mėn. 21 d.

Eina 40 Metus.

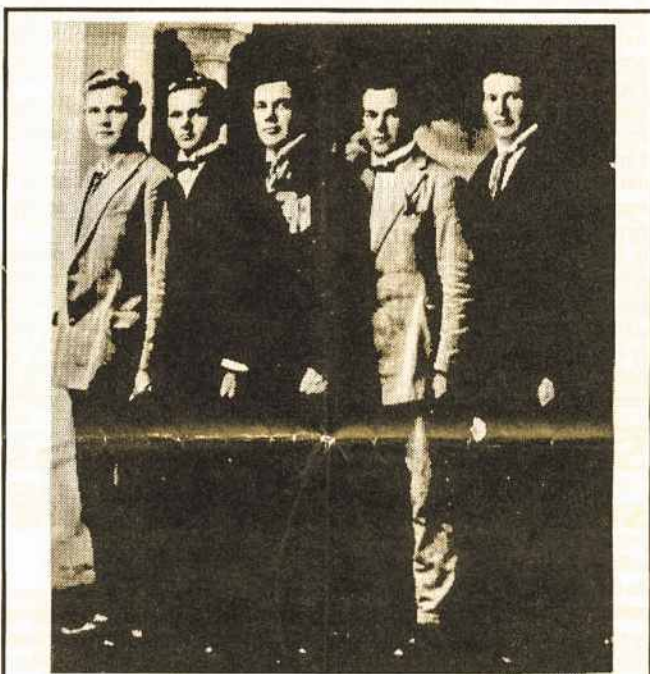
Melbourne

Vasario 16-osios akistatoje

Trumpas susimąstymas nepriklausomybės tarpduryje ARBA

Ką man sako trys spalvos

Ziūriu, kaip tu plevėsuoji vėjyje. Kiek daug man sako tos trys spalvos. Čia geltonuojantys, prinokę nuo vasaros karščio javų laukai, lietuvaitsės kasos, neišpasakytai purus Baltijos pajūrio smėlis, saulė ir ant mano delno - tviskantis nenusakomomis varsomis gintaro stebuklas. O čionai - pavasarį atsigavusios nuo šalčio pievos, linguoja vėjo pučiami ūgtelėję linai, žaliuoja, ošia, šlama, gaudžia, siaudžia miškas, kur taip ramu ir gera. O kiek mūs žemė mačius ir išliejus kraujo? Kas suskaitys kryžiuočio kalavijo aukas, slapčiomis ir viešai karų sunaikintus, papjautus, nušautus, nukankintus. Krauju pasrūvus žemė. Kai kieno net kruvinos rankos... Geltona, žalia ir raudona. Ar vaikštai Romos, Manilos, Ciuricho, Montrealio gatvėmis, kopiu į kalnus, žvalgausi iš lėktuvo pro langą į gėstančius saulėlydžius ar pakirdusius aušras, žengiu paežerių lankomis ar pamatau margesnę rūbą, - visur, kur tik išvystu šių brangių, lietuvių širdžiai artimų spalvų derinį, visad pasigrožiu, visad atsigrėžiu ir nejučiuomis pamąstau: lygiai kaip mūsų trispalvė... visad plakas prieš mano akis. Šios trys spalvos ir trys kryžiai Vilniuje ant kalno - tautos, artimųjų ir kiekvieno sau ant pečių užsikrauta našta... Mūsų aukštaičiai, žemaičiai ir džūkai. Viena bendra šeima. Ir skamba ausyse kadaise vaikystėje gimtajame Surgučių kaime girdėti dainos žodžiai: „Geltona, žalia ir raudona, - tai mūs Trispalvė vėliava, sugrįžk iš užsienio Smetona ir vėl bus laisva Lietuva...“ Nesugrįžo. Neišlaisvino jos net amerikoniai, taip ilgai per penkiasdešimt metų vilioję vis naujomis datomis ir gražiais pažadais. Priešingai, - nenorėjo net iš pradžių pripažinti. Tiktai Islandija - pati jautriausia, drąsiausia ir prielankiausia. Gerai, kad bent dabar tauta laisva. Nors toji išsilgoti laisvė gal ir ne tokia, kaip daugelis tikėjosi... Štai ju palaikai: kapas, įleistas į kuklaus, DIDŽIULIAME KAPINŲNO PLOTE IŠAUGUSIO KUKLAUS mauzoliejaus sieną Klivlendo kapinėse su kukliu užrašu, be jokių titulu ir be jokių ženklų. Tiktai vardas ir pavardė - Antanas SMETONA. Tas iškankintas, išvargintas, bet daugykį atsikėlusios iš vergijos, iš pažeminimo - Baltijos laisvės ir nepriklausomybės simbolis - per kraujus ir kanciją atgavusios 1918 metais laisvę LAISVOS TAUTOS SŪNUS - PREZIDENTAS.

Prezidento K. Griniaus giminės - jau visi mirę penki broliai Ambrasai (iš kairės į dešinę): Jurgis, abu Montrealyje keliasdešimt metų gyvenę ir tenai palaidoti - Kazys ir Juozas, Antanas, užauginęs Ursulę, Gražina, Kazį ir Alfonsą, ir Jonas, trijų vaikų, monsinjoro Konstantino, mirusio prieš 10 metų Lietuvoje 1985.04.15, Jono ir Kazimiero - tėvas. Pats jauniausias iš Marijampolės apskr., Sasnavos valsč., Salemos Būdų kaimo Ambrasų šeimos sūnus Jurgis.

Jis čia kartu su žmona Sofija. Nejučiuomis pagalvoji: „Ar ne laikas, garbusis Prezidente, ir Tau sugrįžti tenai, kur neseniai maumedžių giraitėn, tarp Ažuolų Būdų ir Vinčų, prie Kauno-Marijampolės plento, kur kitapus juodo asfalto siūlo dar tebestovi Salemos-Būdų kaime kadaise Ambrasams priklausiusi sodyba, atgulė Tavo ipėdinis Grinčius?..“ Tarsi girdžiu už marmurinės plytos atsaką: „Dar man anksti sugrįžti gimtojon žemėn. Nežinia, ar kas nakčia mano kaulų neišniekins, ar kas kryžiaus nenugriauš. Pasakyk, į ką pavirto mano kraštas? Ką atsakyti į šitokį klausimą Prezidentui? Imu iš Vilniaus „Alma Matris“ - iš universiteto - gautą laišką ir, vos ne ašarų nebraukdamas, apie savo bičiulius (su kuriais ne kuriais vienoje auditorijoje tą patį suola zulinome, su kuriais kartu nesyk egzaminavome studentus, kartu posėdžiavome, važinėjome, patys prie vieno egzaminų stalo sėdėjome) štai ką skaitau: „Klausai, ar tikrai prie vieno egzaminų stalo sėdėjome“ - štai ką skaitau: „Klausai, ar tikrai

labdara mums reikalinga, atsakau paprastai ir aiškiai: labai reikalinga... Kai pradėdi tokį darbą dirbti, atsiveria prieš akis didelis didelis žmonių vargas, neturtas, bėdos... Kai pamatai svetimą vargą, tikrai ilgai negali užmigti. Tada pradėdi mąstyti kodėl mes, lietuviai, negalime kaip visi žmonės ramiai ir pasiturinčiai gyventi? Kodėl mus, jau pradėdančius atsistoti ant kojų, murkdą ir svetimi, ir savi? ... mūsų vargingesni žmonės yra labai kuklūs, savo neturtą slepia kaip įmanydami. Kalbi apie neturtingus studentus. Dieve mano, aš prie jų dar nepriejau, nes akis bado profesūros vargana padėtis. Profesorij apibūzėgė marškiniai, skylėti šalikai, bedantės burnos... Taip, taip, aš neperdedu. Štai aną dieną į mūsų katedrą užsuko vienas mūsų kolega. Sako, sunkoka gyventi ir, palikęs sąrašėlį knygų, prašo pasiūlyti gal kas pirks. Graudu...“

Ir vėlei žvelgių į besiplaikstančią iškeltą Trispalvę. Vėlei noriu grįžti prie to Salemos-Būdų kaimo, prie kurio palikti

ilsėtis vieno iš nedaugelio mūsų prezidentų pelenai. Kodėl? Ne taip seniai iliustruotas savaitinis laikraštis „Dienovidis“ savo priede „Vilniaus balsas“ (Nr. 27 (41), 1994,10,28) išspausdino Gražinos Mareckaitės straipsnį „Legenda“. Jinai rašo apie savo dėdę Praną Žižmarą, kurį, trisdešimtmetį vyrą, 1940 m. prarijo tamsiųjų KGB rūmų požemiai ir Sibiro tundra. Skaitydamas tokius Gražinos žodžius apie savo dėdę Praną, kaip ji paveldėjo skautiškas rotas, odinę žygio dėžutę ir kitą brangaus asmens menką turtelį, prisiminiau ir savo dėdę Jurgį Ambrsą, apie kurį ne sykį ir ne du pasakojo jau miręs prieš kelias dešimtis metų mano tėvelis, Jonas Ambrasas, gimęs kartu su kitais keturiais broliais Salemos-Būdų kaime. „Ką čia turi bendra su Pranu Žižmaru?“ - gal kas pagalvos. Įsigilinau į Gražinos Mareckaitės trumpą, lakonišką Praną Žižmaro asmens apibūdinimą: „Daugybė žmonių pasakojo, rašė atsiminimus apie Praną Žižmarą. Jis buvo Vilniaus krašto skautų vadas, Vytauto Didžiojo gimnazijos fizinės kultūros mokytojas, pirmųjų Vilniaus krašto sportininkų auklėtojas, didelės Žižmarų šeimos narys. Jis nepaliko nieko materialaus - tik savo legendą. Sovietmetį atlaikiusią legendą. Tai legenda apie Trispalvę, kurią kartu su draugais iškėlė Gedimino bokšte 1928 m. vasario 16-ąją, legenda apie paskutinįją Lietuvos žemėje dvikovą - tikrą dvikovą pagal visas taisykles, su visais ritualais.“ Dėdės Jurgio Ambraso, palaidoto Sasnavos parapijos senosiose kapinėse ant Sasnos upelės kranto, nemačiau ir nepažinojau, nes, kaip mano tėvelis, jo brolis Jonas Ambrasas, pasakojo, dėdė Jurgis labai gerai pažymiais mokėsi Veiverių mokytojų seminarijoje, buvo energingas, drąsus ir išradingas vaikas. Jis lenkų okupacijos metais, su savo draugais (iš tėvelio kalbų lyg atrodo, kad tik su vienu draugu - gal čia su tuo pačiu Pranu Žižmaru, - jiedu atliko tą legendarinį žygdarbį) Vilniuje nakčia, slapčiomis nusigavę pro lenkų sargybinius, pačioje jų panosėje, apsvynioję apie save Trispalvę ir, sliuogte įsluogę į Gedimino pilies kalną, nuleidę lenkišką erelį, vasario 16-ąją okupantų užimtoje Lietuvos sostinėje iškabino Trispalvę. Už šitą žygį prezidentas A. Smetona drąsuolius apdovanojo medaliu ar ordinu. Niekur apie šį savo dėdės Jurgio, kuris mirė labai jaunas, mat jo motina sirgo šiltine ir mirė. Jurgis, parvažiaves namo, atsigulė į tą pačią lovą ir, kadangi nebuvo kam našlaičio prižiūrėti ir liginti, jis dar nebaigęs Veiverių mokytojų seminarijos, irgi mirė nuo tos pačios ligos, žygi ničniekur neskaičiau, jokių archyvų netikrinau ir papildomų žinių, išskyrus Tėvelio pasakojimus, neturiu. Gal Gražina Mareckaitė, „Dienovidžio“ redakcija, giminės ar kas nors iš šio laikraščio skaitytojų daugiau ką nors žino apie tą įvykį. Būtų labai įdomu sužinoti per laikraštį arba mielai laukčiau laiško, už kurį kuo nuoširdžiausiai iš anksto dėkoju: 1465 rue de Seve, Montreal OC H4E 2A8 Canada.

Redakcijai už išspausdintą šį straipsnį, pusseserei Onutei Girdauskaitei-Darbyson už padaugintas ir spaudai iš savo asmeninio šeimos albumo paskolintas nuotraukas kuo nuoširdžiausiai dėkoju.

Montrealis kun. Kazimieras
J. Ambrasas

Paminklai Stalino aukoms nestatomi

Rašytojas R. Harris savo novelėje „Fatherland“ aprašo fikcinę Europą.

Nacistinė Vokietija laimėjo karą. Po laimėto karo pasisekė nuslėpti visus žydų, ir ne žydų, žudymus. Vokietija valdė nauja nacių karta, kuri atsisakė nuo nepatogių senųjų nacių ideologinių principų. Naujoji Vokietijos valdžia palaiko gerus santykius su visu pasauliu ir ypatingai su JAV. Rašyti įsakymai išžudyti žydus (final solution) yra užrakinti nedegamos spintos. Koncentracijos lageriai sunaikinti. Keliolika išlikusių koncentracijos lagerių gyventojų, dauguma žydų - keisti, seni žmonės, kurių pasakojimais niekas nenori tikėti ir laiko juos apykvailiais. Į kai kuriuos naujos Vokietijos žiaurios išsišokimus, naudojant brutalią jėgą prieš tautines mažumas, pasaulis ir JAV nekreipia dėmesio ir užmerikia akis.

Siaubinga yra tai, kad anksčiau minėto rašytojo fikcija vyksta kaip tik dabar. Buvusią stalinistinę, bolševikinę Rusiją dabar valdo reformuoti naujos kartos komunistai, padedant seniems, kurie sakosi pakeitę kailį ir tuo, ypač JAV, tikima.

Apie Čėčėnijoje vykšančius karo nusikaltimus pasaulis nieko nenori žinoti ir net nebando juos sustabdyti, nors galėtų. Karaliaučiaus sritis, nieko bendro neturėjusi su rusų tauta, tebėra rusų rankose - taktiškai svarbus karo uostas. Grėsmė Baltijos valstybėms Vakarų ir JAV yra paneigiama.

Stalinas karą laimėjo ir jam pasisekė nuslėpti 20-60 milijonų rusų, ukrainiečių, baltų, o ir žydų bei kitų tautybių žmonių išžudymą.

Dokumentai, įrodą, kad įsakymai išžudyti 15.000 lenkų karininkų belaisvių Katyne, o ir kitose vietovėse, buvo duoti paties Stalino, buvo irgi užslėpti, ir Stalino ir jo padėjėjų niekas nedrįso ir nedrįsta vadinti karo nusikaltėliais, greičiausiai, dėl to, kad daugelio jo padėjėjų pavardės skamba labai žydiškai. Nėra jokio pagrindo paneigti, kad jie buvo ne žydai. („Terorizuojama ir naikinama Lietuva 1938-1991“, J.P. Kedys, psl. 301-304).

Dauguma europiečių ir amerikiečių žinojo ir žino, kokios baisybės ir nusikaltimai prieš žmoniją vyko Sovietų Sąjungoje. Dauguma žinojo ir žino, kad Stalinas išžudė dešimteriopai daugiau žmonių, negu Hitleris. Hitleris vykdė tik vieną genocidą - prieš žydus, kai tuo tarpu Stalinas - prieš ukrainiečius, Krymo totorius, baltus, lenkus ir t.t. Stalino už jo nusikaltimus niekas nekaltino ir nelabai kaltina ir šiuo metu - mat buvo ne žydai.

Būtina šioje vietoje įterpti Vilniaus žydų veikėjos viešą pasisakymą: „...Cia reikia išdrįsti kalbėti visai objektyviai apie tai, kas įvyko, net jei tai nebūtina visiems patiks. Per pirmuosius ketverius pokario metus žydai, kurių daugelis priklausė komunistų partijai, aktyviai dalyvavo krašto valdyme. Galima, kalbant apie tą laikotarpį, kalbėti apie faktišką „favoritizmą“, kadangi dažnai net antraeilės pareigos būdavo patikimos veikiau žydams, negu lietuviams“. (Irena Wiszniewska „Tėviškės Žiburiai“, 1991.11.12, Nr. 7, psl. 7).

Vakarai kažkodėl manė ir tebmano, kad numarinti badu keliolika milijonų ukrainiečių yra daug mažesnis nusikaltimas ir toks mirties būdas yra daug švelnesnis, negu nužudyti keletą milijonų žydų dujų kameroje ar sušaudant.

Nesidomėjimas Stalino nusikaltimais yra labai populiarus. Kruopščiai nagrinėjant Stalino nusikaltimus prieš žmoniją yra neišvengiama nesutikti, kad artimiausi jo padėjėjai buvo žydai. Populiari ir priimta teigti ir įrodinėti, kad ne vien vokiečiai - naciai žudė žydus, bet ir tos tautos, kurios karo pradžioje vokiečių buvo okupuotos. Jei kitos tautos jau seniai labai stipriai pasakė tarptautinėms žydų organizacijoms ir Izraelio vyriausybei „gana“, tai mūsų tautos vadovai tėvynėje, ar tai būtų „brazauskininkai“, ar „landsbergininkai“, atsiprašinėja žydų už nusikaltimus, kurių tauta nepadarė.

1954 m. rugpjūčio 19 d. „Dirvoje“ Nr. 33 p. J. Girninas straipsnyje „Ar Rusijoje yra antisemitizmas“, remdamasis daviniais, paimtais iš vokiečių spaudos, rašo: „...jų (žydų) įtaka yra dar tokia didelė, kad kalbas apie valdžios remiamą antisemitizmą tenka, pečiais gūžtelėjus, atmesti“.

Neperseniausiai istorikas Robert Conquest buvo laikomas paranoišku aliarmistu, kadangi teigė, kad Stalinas išžudė milijonus žmonių, daugumoje ne žydų. Šiuo metu visi didėli, jog minėtas istorikas buvo ir yra teisus.

Auschwitz-Birkenau koncentracijos lagerio sukurtuvė buvo plačiai paminėtos pasaulyje.

Žudynės Katyne ir Rainių miškelyje neminimos. Atrodo, jog ir šiandien pasaulis nenori tikėti, kad Stalinas įvykdė daug didesnius nusikaltimus, ir baisumu, ir apimtumi, negu Hitleris. Negali būti jokių ginčų, kad žydų, o ir kitų, ypatingai ne arijų, žmonių žudymas buvo baisus ir nieksingas. Faktas, kad Hitleris žudė ne vien žydus kažkaip nutilimas.

Nacių užsimojimas išžudyti visus Europos, o gali net ir pasaulio, žydus buvo ir yra smerkiamas, ir atsakingi asmenys suieškoti ir nubauti - daugumoje atvejų - mirtimi.

„Kulokų“, kitaip politiškai nusistatusių bet kokios tautybės žmonių žudymas visoje Sovietų Sąjungoje, žudymas net ir tų, kurie nesipriešino Stalinui, o bandė būti neutralūs, pasaulio buvo

pateisinamas tuo, kad reikėjo Stalino pagalbos prieš nacistinę Vokietiją.

Šių faktų ir išvadų akivaizdoje kyla klausimas, kuo čia kalta lietuvių tauta? Tautą spardė ir rusiški ir žydiški komunistai ir naciai vokiečiai.

Nugalėtojai žadėjo taiką, ramybę ir gerbūvį. Nežinau, ar buvo nors viena diena, kada nesiliejo kraujas, ir ar buvo nors viena diena, kada kur nors žmogus nemirė iš bado?

Baisūs dalykai vyko Auschwitz-Birkenau.

Čėčėnijoje baisūs dalykai vyksta dabar. JAV tas baisybės galėtų sustabdyti trumpiausiu laiku - nutraukti dabartinei Rusijai bet kokią ekonominę pagalbą ir ekonominį bendradarbiavimą. Nereikia jokios karinės intervencijos. Bet tai prieštarautų kažkieno doktrinai, kuri postuluoja politinį realizmą, kas reiškia: tol, kol liejasi „gojų“ kraujas ir mūsų interesai nepaliečiami, tai šitokio kraujo praliejimo būtina nematyti.

Tuo principu vadovaujasi ir dabartinė Australijos darbiečių valdžia, pripažindama Rytų Timoro aneksiją ir pardavinėdama ginklus Indonezijai dėl ekonominių sumetimų.

Atsimenam, kad darbiečių valdžia Baltijos valstybių inkorporavimą į Sovietų Sąjungą įteisino.

Dr. A. Viliūnas

P.S. Kai kurie čia naudoti daviniai paimti iš rašytojos Anna Applebaum straipsnio „The Holocaust That No One Cares About“.

SKAT vadas A.Pocius: visuomenės susidomėjimas karyba didėja

Prieš ketverius metus, sausio 17 d., Lietuvos Aukščiausioji Taryba priėmė Savanoriškosios krašto apsaugos tarnybos įstatymą. Ši data minima kaip SKAT įkūrimo diena. Šia proga SKAT štabas surengė atvirų durų dieną. Koncertavo savanorių mišrus choras, salėje vyko visuomenės susitikimas su tarnybos vadais. Buvo demonstruojama karinė technika, vaikai galėjo palaipioti po šarvuočius, apžiūrėti automatų, pistoletus. Rimtis gaubė parodą „Nepašarvotiems“. Tai skulptorių J.Jagėlos ir K.Norkūno sukurtų paminklų partizanams modeliai.

Ketvirtųjų metinių proga pakalbinome SKAT vadą A.Pocių.

Kuo ypatingi jums buvo šie metai?

Galbūt tuo, kad buvo užgriuvę daug komisijų bei patikrinimų. Tikrintojai įsitikino, kad tarnybos vyrai dirba savo darbą pagal įstatymus ir galiojančias

Gintaras Mikšūnas

instrukcijas. Pernai ypač stengėmės sustiprinti savanorių kovinių pasirengimą. Daugelyje rinkinių buvo surengti visapusiški mokymai. Savanorių lygis yra išaugęs. Įvykdėme pagrindines valstybės užduotis. Pagal karuomenės vado įsakymą saugome 7 svarbiausius Lietuvos tiltus.

Pradėti saugoti tiltus nebuvo juk lengva. Nebuvo pažymėta posto ribų, trūkorysi priemonių, namelių sargybiniams...

Dabar viskas sutvarkyta. Visuose objektuose yra apibrėžtos posto ribos, yra nameliai, juose krosnelės. Nebe tokia baisi padėtis, kokia buvo lapkričio mėnesį.

Ar finansinė padėtis pagerėjo?

Kol kas pagerėjimo nesijaučia, kaip ir visoje Lietuvoje. Kenčiame pinigų stygių, kaip ir medikai, kaip ir mokytojai. Susitikome su kariuomenės vadovybe ir sutarėme, kad pinigai turėtų būti skirti konkrečioms užduotims vykdyti. Jeigu gauname užduotį saugoti objektus, tam turi būti skiriamos ir

lėšos.

Į jūsų atvirų durų renginius atvyko labai daug žmonių. Sakėte, jog tokio antplūdžio tarnybos vadovybė nesitikėjo. Ar tai reiškia, kad žmonės labiau domisi karyba?

Priežastys galėjo būti dvejopos. Viena - tai mūsų „garbinimas“ spaudoje. Žmonės skaito daug rašinių apie tarnybą ir panoro patys savo akimis viską pamatyti: kokia valgoma košė, kokia ginkluotė, kokie šarvuočiai. Gal net koks mūsų dvasinis gyvenimas. Pabendravus salėje, žmonėms turėjo likti neblogas įspūdis.

Kita dėmesio priežastis - įvykiai Čėčėnijoje. Matydami vaizdus per televiziją ir girdėdami žinias apie įvykius Kaukaze, piliečiai nori pamatyti, kokie yra Lietuvos savanoriai, kaip jie pasirenge ginti tėvynę. Renginiuose lankėsi įvairaus amžiaus žmonės, apžiūrėnė ginklus. Manau, kad tarp tų, kurie atėjo į šventę, buvo norinčių tapti savanoriais.

A.Pocius paminėjo, kad savanoriais visuomet labai domisi užsienio valstybių pareigūnai. Per metus lankėsi pusimtis Vakarų valstybių ambasadorių, karinių atašė, gynybos ministrų. Daugelio Vakarų valstybių gynybos ministerijos teikia savanoriams materialinę pagalbą.

Pagrindinė tarnybos užduotimi 1995 metais A.Pocius laiko mokymąsi, kovinės parengties tobulinimą, treniravimąsi. O svarbiausia, sakė jis, puoselėti savo dvasinius idealus. L.A.

TEVIŠKES AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 376 7355

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation
LEIDŽIA AUSTRALIJOJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

Redaktorė dr. Aurelija Sadauskienė. Korespondencijas, straipsnius, skelbimus, prenumeratas siųsti viršuje nurodytu adresu. Prenumeratos kaina metams \$35. Kituose kraštuose \$40. Atskiras numeris \$1.00. Skelbimai už skilties vieną cm. - \$2.00. Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų turinį neatsakoma. Redakcija straipsnius ir korespondencijas taisyti savo nuožiūra.

TEVIŠKES
AIDAI

Mūsų laikraščio Redaktorė dr. Aurelija Sadauskienė atostogauja, ją pavaduoja ALK Federacijos Pirmininkas Edvardas Sidlauskas

ATEITIES GALIMYBĖS

TRUMPAI

Pradedam 78-sius nepriklausomybės metus dar vis neišsprendę šalies ekonominių sunkumų ir administracinės tinkamos. Beveik po penkių metų valdžių klaidžiojimo ir didėjančio skurdo pavargę žmonės yra nusivylę mūsų politikais, bet kartu supranta, kad šalis negali būti be valdžios. Visi laukia padėties pagerėjimo. Ar to galime tikėtis šiais metais?

Ekonomija yra dar vis sunkioj padėtyje. Visgi produkcijos kritimas, pagal užsienio specialistų nuomonę (The Economist), jau yra sustojęs, ir laukiama 3% jos augimo šiais metais. Palankios prekybos sutartis su Rusų Federacija palengvins eksportą prekių, kurioms dar neturim rinkos Vakaruose.

Ekonomijos augimui reikia, kad būtų įvesta administracinė tvarka, sustabdyta spekuliacija privatizavimo procese ir užbaigta organizuoti bankų sistema. Tikėkim, kad dabartinė valdžia parodys daugiau ir sveikesnės iniciatyvos. Juk artėja nauji rinkimai. LDDP ir valdžiai reikia skubiai atgauti bent dalį prarasto prestižo. Kitaip ji neturi vilties būti vėl išrinkta.

Neužilgo prasidės pavasaris. Ar šį valdžia suorganizuos saugią turizmo tarnybą? Iš turizmo Lietuva galėtų pelnyti šimtus milijonų dolerių, vietoj juos skolinis užsienio bankuose. Tam nieko netrūksta: turim pagerintą Vilniaus oro uostą, daugybę tuščių viešbučių, gerus kelius, gražias vietas, istorinę architektūrą. Trūksta

Rašo dr. Jonas Kunca

susiorganizuoti. Ar ir to nesugebėsime? Vėl daleiskim, kad Vilniaus vadai nepraziopsos šitos progos!

Ekonominiam pagerėjimui yra galimybių. Jasturi valdžia išnaudoti rimtai dirbdama. Iki šiol jos pastangos buvo nukreiptos į paskolų gavimą. Kad pasigerinti kapitalistam Šleževičius važiuo į Jeruzalę atsiprašinti, lyg tai tautos vardu... A. Brazauskas irgi žada ten keliauti šį pavasarį. Jie pamiršta, kad mūsų problemų sprendimas yra Lietuvoje, o ne krašte, kuris pats gyvena iš JAV 3-jų milijardų metinių dovanų. Ką laukim, kad šiais metais atsikvošės mūsų vadai.

Užsienio politikoj esame pažengę į priekį. Pasirašyta sutartis su Lenkija. Su Belarūsija baigiam susitarti. Laike jos prezidento apsilankymo Vilniuje šis reikalas bene bus galutinai išspręstas. Tai svarbu padaryti prieš rusam pradėdant saugoti Belarusijos sienas. Panaši sutartis baigiama ir su Latvija.

Pamažu artėjame ir prie Europos Unijos. Įvykiai Čėčėnijoje mums duoda progą kalbėtis su Vakarų Europa dėl Lietuvos saugumo, prašant paskubinti šį procesą ir paremti Lietuvą moderniais apsigynimo ginklais. Kiek Vilniaus politikai sugebės tai padaryti, nežinom.

Vakaram jau pasidarė aišku, kad iš Rusijos galima tikėtis visko. Ten padėtis iš vis nėra pastovi. Nauji vadai ko gero gali būti dar

agresyvesni. Laisvas Pabaltijis yra Europos priedanga. Dėl to europiečiai galėtų mus paremti daugiau negu iki šiol, jei judinsim šį klausimą.

Respublikonų persvara JAV kongrese ir senate gali reikšti du dalykus: 1. S. Amerika bus griežtesnė dėl Rusijos Federacijos pretenzijų į interesų sferas ir kišimasi į kitų šalių reikalus, 2. JAV koncentruosis į vidaus problemų sprendimą ir pamažu atsiribos nuo kišimosi į likusio pasaulio problemas. Kaip ten bebūtų, mums verta laiku kalbėtis su kongreso ir senato vadais apie Lietuvos saugumą, Karaliaučiaus srities demilitarizavimą. Naudinga patraukti kongreso narius laiku į mūsų pusę.

Lietuvos saugumas dar nėra užtikrintas ir toks jis liks ilgesniam laikui, kol galų gale pritapsim prie Vakarų Europos. Čia reikia pridėti, kad atstatymas valstybingumu ir tvarkos mūsų šalyje yra svarbiausias saugumo pagerinimo faktorius.

Prasidėdantys nauji nepriklausomybės metai gali būti persilaužimo į gerąją pusę laikotarpis. Viskas priklauso nuo mūsų pačių, ypač nuo Vilniaus valdžios.

Čia, užsienyje, ypač Australijoje, lietuviška veikla pasižymi pasyvumu. Per ALB Tarybos susažiovimą buvo leidžiamas laikas visi neaktualiom ir dar klaidinančiom paskaitom. Nagrinėjimui ateities veiklos ir mūsų pasisakymui dėl padėties Lietuvoj taip ir trūko laiko.

JAV Katalikiškų labdaringų organizacijų asociacijos prezidentas kunigas Jėzuitas Fred Kammer išsakė rimtą surūpinimą dėl aukštesniuose parlamento rūmuose - Kongrese - svarstomo pasiūlymo smarkiai apkarpyti valstybės paramą neturtingiausiems šalies gyventojams. Jei Kongresas šį pasiūlymą priims, milijonai žmonių liks be jokios pagalbos - tvirtina kunigas Kammer. Labdaringos JAV organizacijos nėra pajėgios atstoti valstybės socialinės šalpos srityje. Ir šiuo metu valstybinės pagalbos nepakanka, o šalyje skurdo daugėja. Kunigas Kammer ragino JAV įstatymų leidėjus atidžiai pažūrėti į sudėtingą skurdo problemą vienoje iš turtingiausių pasaulio valstybių.

1994-tųjų statistika: mirtyms keliuose ir gaisruose. Pernai autoavarijose žuvo 794 žmonės, o sužeisti 4147 Lietuvos piliečiai. Palyginti su 1993 metais, žuvusiųjų avarijose skaičius sumažėjo 20 proc., sužeistųjų - beveik 8 proc.

Vien gruodį žuvo 66 ir sužeisti 267 žmonės. Iš viso pernai įregistruotas 3901 kelių eismo įvykis, kurio metu nukentėjo žmonės. Palyginti su 1993 metais, kelių eismo įvykių sumažėjo 10 procentų. Pernai Lietuvoje įregistruota 9390 gaisrų, kuriuose žuvo 254 žmonės (1993 metais - 149). Tarp žuvusiųjų - 15 vaikų (1993 m. - 21).

Europos Sąjungos humanitarinė organizacija paskyrė 54 milijonus dolerių pagalbos programai buvusioje Jugoslavijoje, kurią vykdo Jungtinių Tautų Pabėgėlių Komisaratas. Kaip pareiškė Zenevoje Pabėgėlių Komisarato atstovas spaudai Ron Redmond, tai vienas iš didžiausių įnašų, kokį kada nors yra gavęs Pabėgėlių Komisaratas. Gauta suma padengia daugiau nei pusę programoje numatytų išlaidų šių metų pirmajame pusmetyje. Europos Sąjungos humanitarinė organizacija taip pat yra įsipareigojusi paskirti 31 milijoną dolerių Rwandos pabėgėliams tėvynėje ir kaimyniniuose kraštuose, kur jie tebera prisiglaudę po krašte praužusio pilietinio karo.

Italijos žinių agentūra ANSA praneša apie Lietuvos Seimo priimtą įstatymą dėl sovietinio režimo metais sekvestruoto turto grąžinimo religinėms bendruomenėms. Įstatyme numatyta, jog religinėms bendruomenėms nebus grąžinamos nacionalizuotos žemės ir miškai, o už religinėms bendruomenėms priklausiusius pastatus, paverstus švietimo, medicinos, kultūros ar mokslo įstaigomis, bus išmokama pinigine kompensacija. Religinės bendruomenės galės naudotis neribotą laiką joms priklausančiais istorinę, archeologinę ar kultūrinę vertę turinčiais objektais, tačiau turės išpareigoti tinkamai juos užlaikyti.

korupciją apskritai, jį galima taikyti ir partinei viršūnei, ir jos sudarytai vyriausybei in corpore. Ir taip ko gero bus, nes kas belieka, kada priimtų teisės aktų visuma leidžia teigti, kad labai subtiliai ir tikslingai siekiama sužlugdyti visų verslų vystymą Lietuvoje, jos ūkininkus, pagaliau ir didžiąją dalį žmonių, siekiama pasiimti ir tik saviems perkirstyti milijonines užsienio paskolas, o prievolę gražinti tas paskolas palikti Lietuvos žmonėms ir jų vaikų vaikams. J.A.*

Kas yra ūkiniai nusikaltimai?

Nuo 1993 metų į Mažeikių gamyklą įvežama perdirbti nafta ir išvežami jos produktai išslysta be maito mokesčių, nors patikrinti būtų lengva ir apskaita paprasta. Tie, kurie nutaria čia pagamintą benzina pardavinėti Lietuvoje, tampa importuotojais, ir šios firmos pačios moka visus mokesčius. Tai liečia ir pačią gamyklą. Bet štai tokia aiški tvarka tos pačios Vyriausybės pradedama „aiškinti“ taip, kad muitininkai sukuria savą poniausią atsisakymo sistemą, importuotojais paverčia benzino pirkėjus, reikalauja iš jų užstatų, kad bus sumokėti mokesčiai, ir taip tikruosius naftos produktų importuotojus - firmas, atleidžia nuo mokesčių perkeliant tą prievolę pirkėjams. Tvarka sujaukta, labai padaugėja muitininkų, pirkėjai savę importuotojai nelaiko, ir mokesčiai plaukia ne į biudžetą, o į kišenes. Ofirmos, importuojančios į Lietuvą naftos produktus, tampa jau lyg ir neimportuojančiomis.

Kad į valstybės biudžetą pastartuoju metu pradėjo tvarkingai plaukti mokesčiai - visai ne muitininkų, o visų pirma tokių firmų, kaip INKOMI, vadovų nuopelnas. Jie tiesiog nurodė brokeriams patiems surinkti iš pirkėjų visus mokesčius ir perversi juos valstybei. Bet kodėl iš pirkėjų, o ne iš importuojančių firmų? Minėta firma ir tai sutikų daryti, svarbu, kad nusistovėtų tvarka. Ar ne todėl kitiems konkurentams, netgi pieno miltelių prekeiviams, tai nepatinka?

O muitininkai žengia toliau.

Narcizas Rasimavičius

Užstatų sistema išplečiama visur. Štai veži iš Vokietijos į Lietuvą prekių už 10 000 Lt. Palik vos ne tokią sumą užstatu, po to važiuok namo, pervesk mokesčius ir tada atsiimk užstatą. O kam tas užstatas? Jei turi užstatą, tai jis gali būti ir tas mokeskis. Kodėl užstatas turi kurį laiką sukintis muitinėse, o verslininkas kurį laiką mokėti dvigubą mokesčių? Ar ne todėl, kad pagaliau nustatų vežti į Lietuvą ar per Lietuvą ir savi, ir svetimi? Kai tai pavadinti? Senesnieji Alytaus namų kombinato darbininkai atsimesna, kaip vienam jų iš kišenes tarp krumpliaračių įkrito gelžgalis, ir sustojo visa linija. Tada jis buvo apkaltintas diversija. Ar maža šiandien tokių gelžgalių įstatymų ir nutarimų pavidalu?

Nėra tokių ekonominių-finansinių operacijų, kurių nebūtų galima suradus tinkamą vardiklį, supaprastinti iki aiškių teisinių sąvokų. Ir priešingai, nėra tokių teisės aktų, kur, išanalizavus sudėtingiausius ekonominius ir finansinius kazusus, nebūtų galima aiškiai nustatyti, kam jie naudingi.

Seimas iš tikro priėmė daug įstatymų, bet po jų, kaip visumos, net pirminės ekspertizės prieini išvada: kur daug korupcijos, ten daug ir įstatymų korupcijai vešėti. Iš esmės korupcija yra konkurencijos priešybė, ta pati planinė ekonomika, tik planuoja ją nusikaltėliai - papirkinėjimais, šantažu ar smurtu. Jie ir įstatymų leidyba užsiima, formaliai gal net ir

nukreipta prieš organizuotą nusikalstamumą, bet taip, kad šią kovą galėtų kontroliuoti aukščiausios nusikaltėlių struktūros

Kaip Prevencinio sulaukymo įstatymas yra tik žirkklės nusikalstamo varpūtno želmėms skabyti, taip šiandieninio (sovietinio) baudžiamojo kodekso papildymas naujais straipsniais, lyg ir nukreiptai prieš ekonominius nusikaltimus, iš esmės nieko negali nulemti. Tai, kas iš tikro yra ūkiniai nusikaltimai, - t.y. veikla, daranti žalą Lietuvos valstybėms, ūkiui, ekonomikai, organizuotas verslo smukdymas ir žmonių skurdinimas, - neapibrėžta kaip nusikalstamos veikos. O juk be aiškaus suvokimo ir sutarimo, kas turi būti laikoma ūkiniais nusikaltimais, neįmanomas joks kelias į žmonių gerovę. Tai ir yra valstybinio masto organizuoto nusikalstamo prielaida. Užtenka išnagrinti mokesčių sistemą, privatizavimo pataisas, pagaliau visus paskutinių metų komercinius įstatymus (padeda ar kenkia jie ūkininkams, verslininkams, medicams, mokslininkams, studentams, krašto apsaugai), ir pamatysime, kad yra tvirtas pagrindas manyti, jog mus valdo kažkur kaimynystėje esanti CK. Gal tik vieną gerą Baudžiamojo kodekso straipsnį priėmė Seimas. Tai 227-1 straipsnis: nusikalstamo susivienijimo organizavimas, sudaravimas ar dalyvavimas jame. Įsiskaitęs pamatai, kad jis labai universalus, kadangi apima nusikaltimus nuosavybei, taip pat ir valstybės, kyšininkavimą ir

LAIKO ŽENKLAI

Seimui pateiktas įstatymo „Dėl Lietuvos Respublikos administracinių teisės pažeidimų kodekso pakeitimų ir papildymo“ projektas verčia iš naujo apmąstyti, kaip LDDP mėgina valdyti Lietuvą ir kuo šis valdymas Lietuvai darosi vis pavojingesnis.

Jei Seimo dauguma šioms papildymams pritarė, Administracinių teisės pažeidimų kodeksą bus įrašyta pareigybė - vyriausiasis redaktorius, ne valstybės pareigūnas, o privačios veiklos subjektas. LDDP ruošiasi griežtai bausti vyriausiuosius laikraščių redaktorius, jei spaudos leidiniuose bus spausdinama, pavyzdžiui, kokybiško alaus, gero prancūziško vyno ar konjako reklama.

Net apsimetus absoliučiu abstinentu ar patriotu blaivininku, kokiu visuo LDDP galėtume laikyti nebent Seimo pirmininką Č.Juršėną, sunku suprasti, kuo grindžiami valdžios sprendimai.

Vienais LDDP nutarimais sukuriama sąlyga prastos degtinės kontrabandai palengvinti, kitais, net įstatymais, mėginama uždrausti Lietuvos žmonėms gauti informaciją apie pavyzdžiui geriausių pasaulio vynų, nuo kurių alkoholikais dar netapo nė vienas šalies pilietis. Ar tai ne fariziejiskumas?

Jei šiandien LDDP ruošiasi tūkstantinėms baudomis triuškinėti laikraščių redaktorius ar net, kaip siūloma minėtuose „papildymuose“, uždarinti laikraščius dėl juose pasirodančios prancūziško vyno ar itališko vyno, kas jai gali sutrukdyti po mėnesio į „papildymus“ įtraukti vyno pardavėjų vyriausiąjį pardavėją už tai, kad jis mėgėjams pardavė ne po vieną, o po du butelius vyno.

Paradoksų sąrašas vis ilgėja. Pasirodo, kad mūsų Vyriausybė labai skuba patenkinti Kaliningrado srities prašymus. Pavyzdžiui, ji sutiko be policijos palydos leisti gabenti tranzitu per Lietuvos teritoriją spalvotuosius metalus ir jų lydinius, nes tai esą gyvybiškai svarbu Kaliningrado srities pramonei. Tokią teisę vežti spalvotuosius metalus turi net dvidešimt penkos firmos. Žodžiu, atidaryta dar viena landa kontrabandai. Tuo tarpu Lietuvoje Vyriausybė gali uždrausti visuomenės informavimo priemonėse net reklamuoti metalų pirkimą ir pardavimą. Aiškinimas labai paprastas - dėl reklamos esą gausėja Lietuvoje metalo vagsyčių. Vėl kalta ta pati spauda.

Kodėl valdančioji partija ėmėsi taip griežtai pulti laikraščius, kai jos Vyriausybė Rusijai suteikia vis daugiau lengvatų ir išimčių spalvotiesiems metalams ir jų lydiniams transportuoti per Lietuvos teritoriją? Viena ranka duodama, o kita - atimama.

Sunku patikėti ir aiškinimu, jog LDDP puolimas prieš laikraščius sustiprėjo po to, kai Lietuvos televizijos generalinio direktoriaus kėdė liko laisva, o joje save norėtų matyti civilizuotoms valstybėms nebūdingos Spaudos kontrolės valdybos vadovas Š.Vipartas, kuris ir stengiasi įtikti spaudos pelnytai kritikuojamiems LDDP vadams.

Tai paprasčiausias LDDP kerštas laikraščiam už kritiką. Nesvarbu, kad tie pinigai, kuriuos padorios Vakarų vynų kompanijos skiria

reklamai, nepateks į Lietuvą ir nuplauks į kaimynines valstybes. LDDP vadai, matyt, naiviai dar tiki, kad jų „papildymai“ privers privačius laikraščius bankrutuoti.

Vendeta gal ir tinka kokioms nors laukinėms gentims, tačiau ar toks yra demokratiškai rinktos valdžios uždavinys? LDDP valdžią sugrįžo ne tik su pigios daktariškos dešros šūkiu, bet ir aiškindama apie santarvę visuomenėje. Dvejų metų valdymas parodė, kad LDDP jau tampa keršto partija.

Kiekviena diena pateikia vis daugiau LDDP keršto, o kartu ir neatsakingo jos elgesio pavyzdžių. Pats naujusias - išpuolis prieš Katalikų Bažnyčią.

LDDP lyderiams buvo negana to, kad ji įstatymiškai apribojo Bažnyčiai galimybę atgauti nacionalizuotą turtą. Jie dar išplatino LDDP pareiškimą, kuriame netrūksta pamokymų Bažnyčiai.

Dar anksčiau, taip pat mėgindama keršyti laikraščiams, Vyriausybė siūlė Seimui įvesti

pridėtinės vertės mokesčių informacijai, kurio nėra demokratinėse valstybėse. Kartu jis atsilieptų sunkiai besiverčiantiems rašytojams, dailininkams, vertėjams, o tiksliau pasakius, Lietuvos kultūrai. Negana to, LDDP siekia du su puse karto padidinti honorarų apmokestinimą.

Ar daug LDDP paims iš vertėjos, kuris už metus versta romaną gauna tūkstantį litų? LDDP vadovams, matyt, jau reiktų įsisamontinti, kad pyktis - pats blogiausias patarėjas politikoje.

Ko siekė šalies valdančioji partija, norėdama įvesti pridėtinės vertės mokesčių informacijai ar pamokyti Bažnyčią už tai, kad daugiau kunigų remia konservatorius, o ne LDDP? Sugadinti santykius su spauda, meno žmonėmis, Bažnyčia?

Ar ne pernelyg plačiai užsimota? Derėtų šia proga priminti, kad LDDP oponuojančios partijos ir politikai prieš porą metų patyrė politinį pralaimėjimą, savo sprendimais užrūstinę kur kas mažesnę gyventojų dalį.

„L.R.“

Ministras - prieš Rusijos piliečių deportavimą

Sausio 23 d. viešėdamas Minske Rusijos užsienio reikalų ministras Andrejus Kozyrevas pasakė, kad yra visos prielaidos prekyboje su Lietuva įvesti palankiausią režimą. Tačiau jis perspėjo nedeportuoti iš Lietuvos Rusijos piliečių.

A.Kozyrevas Minske lankėsi su oficialiu vizitu. Rusijos ir Baltarusijos užsienio reikalų ministrai parafavo valstybinę draugystės sutartį ir pasirašė kelis dvišalio bendradarbiavimo dokumentus.

A.Kozyrevas spaudos konferencijoje pasakė, kad palankiausio prekybos statuso įvedimas bus visiškai suderintas greitai įvyksiančiame Lietuvos premjero Adolfo Šlezevičiaus susitikime Maskvoje su Rusijos premjeru Viktoru Černomyrdinu.

Kalbėdamas apie Lietuvos paskelbtąsias Rusijos karinio tranzito sąlygas, A.Kozyrevas pažymėjo, kad tokia tvarka patenkina abi šalis.

Tačiau jis perspėjo, kad Lietuva

nevykdėtų ketinimų deportuoti Rusijos piliečius V.Ivanovą ir kitus buvusius „Jedinstvo“ aktyvistus. „Lietuvos ketinimai iš savo teritorijos išsiųsti kelis Rusijos piliečius tarp mūsų šalių sukuria nereikalingą įtampą,“ - pasakė A.Kozyrevas.

Jo teigimu, Rusija siekia civilizuoatą geros kaimynystės santykių su Lietuva. A.Kozyrevas tikisi, jog incidentas, kuris, pasak jo, sukėlė daug kritikos, bus sureguliuotas.

Valstybės dūmos NVS reikalų ir ryšių su tautiečiais komiteto pirmininkas K.Zatulinas parieškė, kad Rusijos piliečių deportacija gerokai pablogins šalių santykius.

Patikslindamas K.Zatulinas pasakė, jog pirmiausia kalbama apie palankiausio prekybos statuso įsigaliojimą. Pasak Dūmos komiteto pirmininko, ratifikuojant prekybos susitarimą su Lietuva, kelių Rusijos piliečių deportavimas turėtų įtakos daugelio deputatų pozicijai.

„L.R.“

Vokietija ir ES ragina baigti kraujo liejimą Čečėnijoje

Vokietija paragina Rusiją nedelsiant nutraukti kraujo liejimą Čečėnijoje. Užsienio reikalų ministras Klaus Kinkel pareiškė susirūpinęs, kad konfliktas pristabdytų reformas Rusijoje. Pareiškime, paskelbtame prieš parlamento posėdį (jame turėjo būti svarstomas konfliktas Čečėnijoje), sakoma, kad Rusija turi teisę išlaikyti teritorijos vientisumą, bet „Rusijos kariuomenės veiksmai - civilių bombardavimas ir nekaltų žmonių žudymas - nepateisinami“. Vis dėlto Vokietijos Vyriausybė pasitiki Jelcinu ir nesiliaus teikusi jam paramą, sakė ministras.

Kinkel pasiūlė konfliktą sureguliuoti politiškai. Anot jo, pirmiausia reikia nutraukti karo vieksmus, paskui Rusijos konstitucinių organų atstovai turi pradėti derybas su Čečėnijos politikais dėl autonomijos. Rusija galėtų pasinaudoti Europos Saugumo ir Bendradarbiavimo Organizacijos parama. ESBO atstovai turėjo aplankyti Čečėniją sausio 24-25 d. Kinkelis užsipoelė Čečėnijos vadovybę. Pasak jo, Džochar Dudajev nei laisvės kovotojas, nei demokratas, nei žmogaus teisių gynėjas. Jis kovoja dėl savo tikslų. Kokie tie tikslai, nepaaiškino.

Europos Sąjunga ketina kuri laiką neteikti paramos Rusijai. ES įgaliotinis užsienio reikalams Hans van den Broek pareiškė Europos Parlamente Strasbūre, kad Europos Tarybos ministrai neturėtų pasirašyti laikinų ekonominių susitarimų su Rusija. Pasak ES Tarybos pirmininko Alain Lamassouire ir Hans Van den Broek, ES turi protestuoti prieš įžūlius žmogaus teisių pažeidimus Čečėnijoje.

„L.A.“

Susitinka dviejų šalių armijų štabų nariai

Į Lietuvą atvyko Vokietijos gynybos ministerijos delegacija, kuriai vadovauja generolas Eckart Fischer. Su Lietuvos kariškiais bus svarstomi karinių akademijų, karinės geografijos, geofizikos, karinio paruošimo ir kiti klausimai.

Tai pirmasis Vokietijos ir Lietuvos štabų narių susitikimas Vilniuje. Susitikimuose su Lietuvos pareigūnais taip pat dalyvauja Vokietijos ambasados karo atašė fregatos kapitonas Burkhardas von Grollas.

Praejusiais metais rugsėjo 1 dieną Lietuvos krašto apsaugos ir Vokietijos gynybos ministrai Bonoje pasirašė susitarimą dėl abiejų šalių karinio bendradarbiavimo, dalyvaujant NATO programoje „Partnerystė taikos labui“.

Šiomet Krašto apsaugos ir Gynybos ministerijos pradeda įgyvendinti šį projektą.

VIETOJ REPLIKOS

Klausimas apie karinį tranzitą jau toks aktualus, jog trūksta tik referendumo, kad galėtume padėti tašką. Atrodo, kad taip ir bus. Tuo mes padėtume ir Čečėnijos valstybei. Visi laukė mūsų valdžios notos dėl karinių krovinių gabenimo per Lietuvą. Sulaukėm... gana slaptokų išvykų į Maskvą, o derybininkai vis tempė gumą, kol sužinojom, kad per Lietuvą tanzitu gabenamos bombos naikinti čečėnų tautos. Tiesiog peršasi išvada, kad Maskvoje mūsų derybininkų prašė palaukti su tom taisyklėm dar keletą savaičių. Matyt, tikėjosi per tą laiką sulyginti Grozną su žeme, o tada bombų vežti jau nebereikės.

Taip mes dalyvaujame čečėnų tautos genocide ir padedame Rusijai nušluoti nuos žemes paviršius dar vieną jos buvusią koloniją. Tik nesuprantu, kodėl reikia humanitarinę pagalbą siųsti vagonu,

kuris gal ir stoviniuos prie kiekvieno stulpo. Mano manymu, reikėjo jį prikabinti prie tų 30 vagonų su bombomis į Čečėniją ir būtų visas kompleksas - ir aukos, ir paklodės aukų žmonoms, ir, aišku, „medikai be sienų“ - sužeistiems vaikams. Svarbiausia - be jokių stabtelėjimų, per parą.

Ar mums nereikėtų surinkti parašus ir referendumu atmesti bet koki bendradarbiavimą su „konfliktų specialistais“ arba, kaip jie anksčiau savo vadino, „kovotojais už taiką“ vos ne visame pasaulyje.

„L.R.“

A. Šakalys - Dailininkas

„Tėviškės Aidai“ yra vienintelis Australijos lietuvių katalikų laikraštis. Visi juos remkime. Iš anksto prisiųskime prenumeratos mokesčių, įrašykime „Tėviškės Aidus“ į savo Testamentą. Katalikiška spauda reikalinga visada!

Politiniai kaliniai ir tremtiniai nebenori politikuot?

I nešildomus Vilniaus profsąjungų kultūros rūmus susirinkę 326 politiniai kaliniai ir tremtiniai iš 27 Lietuvos miestų bei rajonų vienbalsiai įsteigė Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių bendriją - nepriklausomą patriotinę visuomeninę organizaciją.

Lietuvos Nepirklausomybės atkūrimo akto signataras L.Simutis sakė, kad 1994 m. liepos 16 d. įvyko Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos atstovų suvažiavimas, kuriame buvo pakeisti organizacijos įstatai, skelbiantys, kad sąjunga tampa politine organizacija. Tai reiškė, kad daug iki tol visuomeninei Politinių kalinių ir tremtinių sąjungai ir kuriai nors politinei partijai priklausiusių narių turėjo apsispręsti, kurią partiją pasirinkti. Inicijatyvinė politinių kalinių ir tremtinių grupė paskelbė manifestą, kuriame sakoma, kad reikia išlaikyti vienybę ne partiniu principu, juolab Lietuvoje kentėjo ne tik politiniai kaliniai ar tremtiniai, ir buvo pasiūlyta įkurti visuomeninę

Kęstutis Jauniškis

patriotinę organizaciją.

Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos (LPKTS) prezidentas B.Gajauskas šios sąjungos laikraštį „Tremtinys“ paskelbė laišku, kuriame, be kita ko, sakoma, kad „šiuo metu padažnėjo neteisėtų kvietimų, raginimų dalyvauti kitose organizacijose ar visiems skyriams prisijungti prie naujai kuriamos organizacijos“. B.Gajauskas laiške pakvietė LPKTS narius „nedalyvauti vieklėje, kuri kenkia sąjungai ir skaldo ją“.

Steigiamojoje bendrijos konferencijoje kalbėjęs E.Simanaitis sakė, kad naujoje organizacijoje galės dalyvauti įvairių dešiniųjų politinių partijų nariai. „Jeigu Politinių kalinių ir tremtinių sąjunga nebūtų tapusi partija, nebūtų reikėję ir šios konferencijos - dabar bandome atitaisyti padarytą žalą. Mes nekonkuruosime su B.Gajausko partija, bet ir ji neturėtų konkuruoti su mumis“, - sakė E.Simanaitis. Jis pastebėjo, kad

LPKTS virtimas partija iš šios organizacijos eliminavo narius, priklausiusius kitoms partijoms.

„Tai yra tam tikra prievarta, nes partija yra tik visuomenės dalė, negalinti apimti visumos“, - teigė kalbėtojas. Savo nuomonę jis patvirtino Seimo pavyzdžiu - tarp parlamentarų yra 16 politinių kalinių ir tremtinių, tačiau jie priklauso skirtingoms - LDDP, Socialdemokratų, Tėvynės sąjungos, Krikščionių demokratų ir kitoms - frakcijoms. V.Samio nuomone, LPKTS pasirinko nerealią, iliuzionistinį politikavimo kelią, kuriam daugelis sąjungos narių nepritaria.

A.Babrauskas teigė, kad LPKTS negalėjo tapti partija, nes suvažiavime dalyvavo tik 165 dalyviai (partiją įsteigti gali 400 žmonių. - Red. past.) Jis informavo, kad sąjungos skyriuose nebuvo aptarta nauja programa, suvažiavimo dalyviai ją gavo tik suvažiavimo dieną.

Iš konferencijos tribūnos kalbėjęs L.Simutis pareiškė, kad

naujoji organizacija nebus skaldytoja, ir pageidavo, kad šią nuostatą sužinotų į konferenciją neatvykę politiniai kaliniai ir tremtiniai. L.Simutis pastebėjo, kad 1988 m. įkurtas klubas „Tremtinys“ tapo LPKTS, po to įsisteigė Politinių kalinių sąjunga, klubas „58“, Miško brolių organizacija, Laisvės kovų sąjūdis ir kitos nuo sovietų sistemos nukentėjusiųjų organizacijos. Kalbėtojas sakė, kad naujoji visuomeninė organizacija negalės tik dalyvauti rinkimuose atskiru sąrašu.

„Bet ar ta teisė reikalinga, jeigu Lietuvoje ir taip turim daug partijų?“ - klausė L.Simutis ir pabrėžė, jog bendrija yra atvira visiems, ką jungia pasipriešinimo kova ir kančia. L.Simučio nuomone, „baimė, kad skaldysim yra nepagrįsta, deja, daug kas to nesupranta“. „Mūsų susiskaldymas jau grąžino valdžią kolaborantams, o mes sugrįžome į KGB kameras“, - teigė kalbėtojas.

Seimo narės E.Kunevičienės nuomone, LPKTS virtimas partija liudija, jog atėjo laikas įkurti vienijančią visuomeninę organizaciją. „Mintys gimsta po to, kai atsiranda konfliktas. Mes apsisprendėme vienyti nieko nenaikinant ir neardant“, - sakė E.Kunevičienė. Seimo narės nuomone, nauja organizacija galės daryti didelę įtaką politikams, nes bet kuris politikas privalės atsižvelgti į kankinių reikalavimus.

Bendrijos tarybos pirmininku išrinktas Lietuvos politinių kalinių sąjungos vadovas, Seimo narys A.Stasiškis. Jis kalbėjo, kad Lietuvoje yra daug partijų, bet jų tikslas - kovoti dėl politinės įtakos ir valdžios. „Yra šventa pareiga kažką daryti, panaudoti mūsų jaunystės idealus ir padėti atsitiešti Lietuvai. Mes neturime teisės abejingai žiūrėti, kaip žūva tauta, iškovojusi nepriklausomybę. Kviečiu visus atsisakyti pykčio, kviečiu korektiškam ir konstruktyviam darbu“, - kalbėjo bendrijos vadovas.

Beje, konferencijos dalyvių nepasveikino nei vienas dešiniškosios politinės ar visuomeninės organizacijos atstovas. E.Kunevičienė sakė, kad buvo kviečiami visi, tarp jų ir B.Gajauskas, tačiau kažkodėl neatvyko. „L.R.“

Freetown pranešama, kad kol kas nepavyko nustatyti kas ir kokiu tikslu pagrobė seseris vienuoles. Labiausiai tikėtina, kad šiuo žingsniu sukilėliai norėjo atkreipti tarptautinės visuomenės dėmesį pademonstruoti savo jėgą Sierra Leone karinei vyriausybei. Vienuolės misijonierės ksaverietės šioje Afrikos šalyje rūpinosi vaikais invalidais ir išlaikė reabilitacijos centrą tokiems vaikams. Vietiniai žmonės jas priimdavo labai nuoširdžiai ir vertino už jų veiklą. Dabar keletas vienuolių misijonierių kartu su vietiniais žmonėmis savo jėgomis bando ką nors sužinoti apie seserų vienuolių likimą. Gi iš valdžios pusės nesimato jokių iniciatyvų ar bendradarbiavimo, idant vienuolės ir kiti pagrobtieji asmenys - tiek vietiniai, tiek ir kitų tautybių būtų išlaisvinti. LRTV

SESTOJI DIENA

Vaidotas Daunys

Reminiscenijos. Tai atminties skeveldros, kurios sako: viskas yra amžina dabartis. Detalė balkšvame televizoriaus ekrane: aprūkę prezidento rūmai Grozne. Detalė tarsi baiminga atminties skeveldra, iš praecities. Prieš porą metų toksai pat aprūkę paveikslas bolovo televizijos laidoje, perduodamoje iš Maskvos. Tuomet tie patys Rusijos tankai atakavo savo pačių parlamento rūmus. Viskas tas pat, tik dabar - žiauriau, neteisingiau.

Karas (kad ir koks jisai būtų - vidaus ar išorės) yra amoralus ne vientodėl, kad jo metu yra žudomi žmonės. Jis yra amoralus visų pirma todėl, kad įsuka begalę išradingiausių aiškinimų, argumentacijų, intelektualinių spekuliacijų, idant būtų pateisinta pati žudymo aistra. Karas yra amoralus visų pirma todėl, kad kiekvieną kartą jis randa savuosius intelektualus, kurie atgyja, kraujo kvapą pajutę. Karas yra amoralus, nes jisai intelektualų galvose motyvuojamas ir šitaip penimas.

Saudyti komunistus nėra moralesnis užsiėmimas už tą, kai šaudomi antikomunistai. Arba - šaudyti Rusijos nacionalkomunistus nėra doriau nei žudyti norinčiuosius išsivaduoti iš Rusijos. Kai 1993-ųjų spalio pradžioje pabūklai ėmėsi naikinti Rusijos parlamentą, nedaug intelektualų ėmėsi abejoti šventumu to karo, kurį Rusijos prezidentas paskelbė savo parlamentui. Suabejojusieji buvo įtarinėjami. Abejoti buvo pavojinga, kadangi didesnė dalis intelektualų manė, jog sutraiškyti prokomunistinius Rusijos elementus yra tiesiog gražu.

Vienas Lietuvos lyderių tuomet paskubėjo nusiųsti gana euforišką telegramą prezidentui Borisui Jelcinui. Telegramte sakoma: Spaudžiu dešinę, sveikinu su ryžtingumu! Šį susižavėjimą vyriška Rusijos prezidento jėga dar ir dabar galima būtų palikyti nuoširdžiu, jeigu - Cečėnijos karo akivaizdoje - dabar nebūtų mėginama gana keistai teisinti

Rusijos prezidentą, ieškoti lengvinančių aplinkybių, išsisukinėti. Cečėnijos prezidento rūmus dabar atakavo ir griovė toji pati ryžtingoji „dešinė“ ranka. Yra kas ja žavis.

Cečėnų tautos ryžtingumas dabar yra tavo paties ryžtingumo patikrinimas. Cečėnams ginantis (iki pat mirties)tu ir pats sau keli klausimą: ar sugebėtume šitaip?

Sausio 13-ąją savo Nepriklausomybės aikštėj patyrei panašų jausmą. Tuomet irgi reikėjo vidujai apsispręsti: ar išstovėsi iki pat mirties, jeigu tankas riedės ant tavęs? Tuomet buvo toks metas, kai apsispręsti reikėjo per akimirką. Apsisprendei. Neatėjo į galvą pykti ant tų, kurie apsisprendė kitaip, priešingai.

Apsisprendžiama buvo laisva valia, taip tuomet rodėsi. Dabar, kai mūsų signatarai dalijasi tų dienų atsiminimais, kai jie pagiežingai ima kaltinti kitus, lyg ir norėjusius tuomet palikti parlamento rūmus, staiga pamatai, jog egzistavo ir kita teisybės pusė: kai kas buvo prievarta neišleidžiamas iš rūmų, šantažuojamas, laikomas taikiklyje. Tai yra kraupioji teisybės pusė. Mums vis tiek reikės kada nors kalbėti apie savijautą tų žmonių, į kuriuos buvo nutaikyti ne vien rusų, bet ir savųjų - lietuvių - ginklai. Būtų pernelyg paprasta pavadinti juos „silpnaisiais“. Jus galbūt galima būtų pavadinti ir tiesiog šitaip: kitaip manantys. Už kitamanybę nešaudoma. Nebent tuomet, kai vyksta karas.

Tačiau būtent čia slypi viena problema, kuri intelektualams (ypač tiems, kurie laiko save doraisiais) turėtų neduoti ramybės. Už kitamanybę, kaip sakėme, nešaudoma; nebent tuomet, kai vyksta karas. Bet argi mes nesuduriame su tokiu sąmonės reiškiniu, kai ilgimasi karo, idant už kitamanybę būtų galima šaudyti?

Mes gana dažnai susiduriame su tokia kraujo nostalgija. Dar dažniau toleruojame ją, kadangi ji

yra prisidengusi „doresnės“ tiesos, „tikresnės“ lietuviybės ir „vyriškesnės“ teisybės skraistėmis. Nors Lietuvoje yra buvusi ne tik Pilėnų, bet ir Apulės pilis, tačiau susinaikinimas, susideginimas mūsų visuomenės sąsmonėje nuolat ima reikštis kaip teigiamiausia, doriausia, tautą išperkančioji savybė.

Cečėnijos tragedija dabar mus pačius tikrina dvejopai. Pirmą, jinai rodo, kokia trapi gali būti mūsų tautos ir valstybės nepriklausomybė ir (todėl!) kaip atsakingai ją reikia kurti bei puoselėti.

Antra, mes negalime nematyti, kad kai kas gana liguistai žavis tuo nacionalinio išsivadavimo būdu, kurį pasirinko Cečėnija. Tas žavėjimas turi nepadorumo bruožų. Liga, mintanti krauju, turi kažkokį pavadinimą, kurio dabar negaliu prisiminti. „L.R.“

PAGROBTOS VIENUOLĖS

Sierra Leone, vienoje iš Afrikos valstybių, vadinamojo Suvienyto Revoliucinio Fronto sukilėliai pagrobė septynis seseris vienuoles, iš kurių šešios italės ir viena brazilė. Sierra Leone valdžia kol kas nieko negali pasakyti apie seserų vienuolių likimą. Šiandien paskelbtas Tėvų Ksaveriečių (pilnas pavadinimas Sv. Pranciškaus Ksavero draugija užsienio misijoms) į Italijos valdžią ir tarptautinį Raudonojo Kryžiaus Komitetą, kad būtų dedamos pastangos seserų vienuolių išvadavimui. Seserų vienuolės priklauso moteriškajai misijinės draugijos atšakai ir vadinasi Marijos Misijonierių draugija arba Ksaverietėmis. Tėvo ksaveriečio Gerardo Caglioni žiniomis, seseris misijonierės pagrobė grupė sukilėlių, patekusių į misiją dėl to, jog buvo persirengę vyriausybės kariuomenės kareivių uniformomis. Paskutinį kartą seseris vienuolės matė Sierra Leone šiaurėje, netoli sienos su Gvinėja, vietinis jaunuolis. Jos buvo vedamos su kitais belaisviais. Iš Sierra Leone sostinės

ALB Krašto Valdyba ⁶

Norime pranešti smulkesnę informaciją apie naujai išrinktą ALB Krašto Valdybą.

Išrinkti buvo:

Andrius Zilinskas - pirmininkas. 36 metų amžiaus. Dirba advokatu kaip partneris Lukaitis Partners įstaigoje Hawthorn, Melburne. Šiuo metu studijuoja ruošia teisės magistrą. Andrius yra Australijos Lietuvių teisininkų draugijos pirmininkas. Melburno Lietuvių klubo narys. Skautas Vytis.

Birutė Prašmutaitė - Vicepirmininkė kultūros reikalams. Baigusi universitetą matematikos ir psichologijos mokslus. Dirba Viktorijos valdžios įstaigoje, kadru darbu. Birutė yra labai žinoma ir pasižymėjusi Lietuvių

bendruomenėje dar nuo studentiškių laikų. Dalyvavo dviejuose Pasaulio Lietuvių Jaunimo kongresuose 1975/76 Pietų Amerikoje ir 1985 Siaurės Amerikoje. Buvusi ALB Krašto Valdybos narė jaunimo reikalams. Yra pasiekusi skautininkės laipsnį dalyvaujant Džiugo Tunto veikloje, Melburne. 1992/93 metais tutininkė. Dabar einanti Skautų Ramovės pirmininkės pareigas.

Algis Klimas - Vicepirmininkas švietimo reikalais. 53 metų amžiaus. Architektas. Vedęs. Turi keturis vaikus: Marcelė, Eugenijus, Justinas, Saulius. Algis yra Melburno Lietuvių klubo narys. „Romuva“ narys, Džiugo Tunto tėvų komiteto narys, Lietuvių sekmadienio mokyklos, Melburne, direktorius.

Juozas Vaitiekūnas - išdininkas. 38 metų amžiaus. Dirba buhalteriu, mokėčių konsultantu. Vedė Juditą Mielažytę ir susilaukė dviejų berniukų: Karolis 5 metų ir Laurynas dviejų. Juozas yra slidinėjimo klubo „Neringa“ išdininkas. Jūrų Skautų Budys. Veda savo sūnų į sekmadienio mokyklą.

Aida Tučiūtė-Zilinskienė sekretorė. 1991 metais baigusi Vilniaus Valstybinį pedagoginį universitetą, Gamtos geografijos fakultetą, fizinio auklėjimo specialybę. Dirba Melburno Vic. centro plaukimo klube, trenere. 1992 metais ištėkėjo už Andriaus Zilinsko ir emigravo į Australiją.

Pridedame nuotrauką, kad žmonės galėtų artimiau susipažinti su mumis.

ALB Krašto valdyba,
Andrius Zilinskas

RAJONO VADIJA

Lietuvių Skautų Sąjungos Australijos Rajono Vadija posėdžiavo Parapijos Namuose Kensingtone vasario 6 d. Rajono Vadas skautininkas Narcizas Ramanauskas gerai įvertino Adelaidės Vilniaus Tunto suruoštą Rajono Stovyklą sausio pradžioje. Pati stovyklavietė buvo parinkta prie Adelaidės kalnuose, kurioje ir jis pats stovyklavo. Vos sugrįžus iš tos stovyklos, Melbourne Džiugo tunto tutininkas s. Povilas Kviecinkas suorganizavo Pirmosios Pagelbos kursą, kuriuos savaitės bėgyje išklaušė, išlaikė egzaminus ir gavo Diplomus 11 Brolių ir Sesių. Kursus oficialiai pravedė „Ambulance Officers“.

Sekančią Rajono Stovyklą suorganizuos Rajono Vadija. Nors dar nėra taip artimas laikas, bet visuose Tuntuose skautiškos programos mokymas ir praktiškas pritaikymas ruošia kelią gerai, naudingai ir pilno džiaugsmo stovyklai. Skautas savo dvasia niekuomet nesensta, nes skautu galima ir naudinga būti visada. Skautybė ir lietuvių jaunimui padeda kurti dvasinę lietuvių tautos didybę. Vykdamas Skautų Įstatų, berniuką ir mergaitę kilnina, tobulina, išmoko pareigos jausmą, ištikimybę, aktyvų religingumą, aktyvią tėvynės ir artimo meilę, susivaldymą, sąžiningumą.

Vadija aptarė daug veiklos darbų. Geros sėkmės jaunimo auklėjimui! P.D.

Pranešimas

Autorius - redaktorius J.P. Kedys rodytį įdomią video kasetę iš Lietuvos, Melbourne Lietuvių Klube, vasario mėn. 26 d. sekmadienį 2.00 val.

Vietoje bus galima įsigyti jo redaguotą knygą - „Terorizuojama ir naikinama Lietuva 1938-1991“.

Visi mielai prašomi dalyvauti. Melb. LKVS „Ramovė“

PATIKSLINIMAS

ALB Krašto Tarybos XXIV-jo narių suvažiavimo aprašyme, „T.A.“ Nr. 4 (1995.02.7 d.) vietoje: Platesnį pranešimą padarė Adelaidėje reziduojantis Garbės Konsulas Jurgis Jonavičius, turi būti: Platesnį pranešimą padarė Melbourne reziduojantis Garbės Konsulas Kęstutis Lynikas.

Patikslinimą patiekė Garb. Konsulas Jurgis Jonavičius

Iš kairės į dešinę: Andrius Zilinskas, Aida Tučiūtė-Zilinskienė, Juozas Vaitiekūnas, Algis Klimas, Birutė Prašmutaitė. Birutės Prašmutaitės nuotrauka

Nepriklausomybės šventė

Latrobe Valley ir Sale lietuviai jau vasario 11 d. suvažiavo į Moe miestą, kur Servacijus ir Alvinas Sabrinskai ant kalno eukaliptų miške turi savo vasarvietę. Kalno papėdėje švyti Moe miestas, o tolimoje dunkso aukšti kalnai, kurie žiemos metu baltuoja sniegu padengti.

Susirinkus svetainėje jau buvo paruoštas altorėlis ir iš Melbourne atvykęs kun. Pr. Dauknys aukėjo šv. Mišias padėka Dievui už Nepriklausomybę, už žuvusius savanorius, karius, šaulius, kurie iškovojo Lietuvai laisvę ir daugelis jų ant Tėvynės Aukuro paklojo savo gyvybę. Nors čia

retom progom turim savas lietuviškas pamaldas, bet visi sutartinai, kaip balsingas choras, giedojo Dievo garbei ir Tėvynės meilės giesmes. Liturginius šv. Mišiu skaitymus atliko Veronika Koženiausienė ir šeimininkas Servacijus Sabrinskas, kuris pateikė Tikinčiųjų maldą. Kunigas tarė šventei skirtą žodį ir visi priėmė šv. Komuniją abiem pavidalais - duonos ir vyno.

Po pamaldų Lietuvos Nepriklausomybės šventei skirtą paskaitą tarė Katalikų Federacijos pirmininkas Edvardas Sidlauskas. Jis jau ne kartą čia savo uždegančių žodžiu sužavėdamas klausytojus.

Taip ir šį kartą atsidėję klausėmės ir jam baigus sugiedojome „Lietuvos himną“, nuskambėjusių giesmių bangomis eukaliptu viršūnėmis jau į laisvą ir Nepriklausomą Lietuvą!

Lauke padarėme nuotrauką, kaip dokumentaciją kiek mūsų tarpe dar yra Dievo ir Tėvynės meile degančių širdžių. Sekė suneštinės vaišės ir Veronikos Koženiausienės suruošta loterija paremti „Tėviškės Aidus“, kuri atnešė \$113 pelno. Ačiū labai visiems, pirkusiems loterijos bilietus, poniai V. Koženiauskienei ją suorganizavusiai ir visoms poniams aukojusioms loterijai fantus, o svarbiausiai - Servacijui ir Alvinai Sabrinskams savo vasarvietėje suruošusiems šios mums didžios Šventės minėjimą. Iš Melbourne dar čia buvo atvykusi ir Monika Sodaitienė, kuri su šeima anksčiau gyveno Morwell, kur jos vyras Feliksas daug metų buvo Seniūnas. Atsiveikinus ir visiems palinkėjus gausios Dievo palaimos, kun. Pr. Dauknys su savo keleiviais - Edvardu ir Maryte Sidlauskais grįžo atgal į Melbourną. P.D.

Kairėje: Latrobe Valley ir Sale apylinkių lietuviai Lietuvos Nepriklausomybės minėjime Servacijaus ir Alvinos Sabrinskų vasarvietėje Moe 1995.02.11. Nufotografavo kun. Pr. Dauknys.

Dešinėje: Edvardas Sidlauskas - Katalikų Federacijos pirmininkas - skaito paskaitą Latrobe Valley ir Sale apylinkių Lietuvos Nepriklausomybės minėjime S.&A. Sabrinskų vasarvietėje 1995.02.11.

IS MŪSŲ PARAPIJŲ

Melbournas

Gyvojo Rožantiaus Brolia kovo mėnesį meldžiasi, kad Sv. Kazimiero užtarimu lietuvių jaunimas aukotųsi Dievo ir Tautos ypatinai tarnybai.

Sv. Kazimiero - Lietuvos Globėjo ir Lietuvių Skautų Sąjungos Globėjo šventę iškilmingai minime kovo 5 d. sekmadienį Svč. Marijos Jūrų Zvaigždės bažnyčioje. Skautų Tuntas dalyvauja uniformuotas su vėliava, o po pamaldų bus suruošta Kazuko Mugė Lietuvių Namuose, taip pat ir loterija. Po pietų Bendruomenės mėnėje vyks Tunto Sueiga.

Gavėnia prasideda Pelenų dieną - kovo 1-mą. Bažnyčioje šventinami pelenai, kuriais pabarstomi tikintieji, primenant fizinį žmogaus menkumą ir kviečiant į dvasią stiprinančią atgailą. Pelenų dieną ir Didįjį Penktadienį yra pasninko dienos ir susilikymas nuo mėsinių valgių. Australijoje pagal Vyskupų konferenciją, pasninkas riša tikinčiuosius sukakus pilnus 18 metų amžiaus iki 60 metų, o Gavėnės ir metų penktadieniais yra tradicinė atgaila: žymima malda, savęs pasiaukojimu ar padedant kitiems.

Adelaidė

Praejo Kalėdų Šventės, praejo Adelaidėje Lietuvių Dienos: įspūdingas Lietuvių Dienų atidarymas laike iškilmingų šv. Mišių Katedroje, suvažiuoju, visokie parengimai. Suvažiuoju lietuviai - veikėjai, programų išpildytojai, taut. šokių šokėjai, choristai, sportininkai, solistai, buvo net iš Lietuvos, Amerikos. Užbaigta Naujų Metų baliumi, sportininkai užbaigė 1 d. sausio Iešmine.

Buvo gera ir džiaugsmas, kad dar viskas gražiai paruošta, viskas vyksta - išlaikyta per tuos komunistų Lietuvos okupacijos - Lietuvos nesėkmių laikus. Jaunimėlio daug - jie sportuoja, šoka, mažą dalelytę dainuoja, bet kur lietuviškoji kita veikla, kur lietuviškas žodis?

Naujieji - 1995-tieji metai jau čia. Pradedame 9-tos ir 11-tos val. šventomis mišiomis savo šv. Kazimiero bažnyčioje. Taip daug žmonių, dar neišvažinėję. Norime Naujuosius Metus pradėti padėka Dievui už praeitus metus, prašymu palaimos sunkiai žengiančiai mūsų Lietuvai, mūsų lietuviškai veiklai ir sau - savo giminėlei ateinančiais metais.

Gera ir nuostabu prie Altoriaus matyti šv. Mišias aukojant vysk. Paulių Baltakį, kun.dr. Praną Dauknį, mūsų kleboną kun. Juozą Petrą, asistuojant prel. Peculevičių. Gilų, plačiai mūsų gyvenimą apimantį pamokslą pasakė Vyskupas. Užbaigė žodžiais - atnaujinkime pasitikėjimą Marijos globa. Padėkime Lietuvai ir visoms tautoms siekti pilnutinę autentišką laisvę. Sveikino mus vistus, dėkojo, linkėjo Dievo palaimintų metų.

Antrą dieną sausio iš ryto išlydėjome Brangųjį Vyskupą Paulių Baltakį. 2 val. popietį „Armonikos“ koncertas iš Lietuvos šia proga

Moterystės ryšiu mūsų Parapijos Namų Aušros Vartų kopyltėleje vasario 7 d. buvo sujungti: Vilija Marcinkutė ir Lindsley Wayne. Liudininkais buvo Edvardas Šidlauskas ir Birutė Kymantienė.

Bronių Zdanį laidojant, už jo vėlę šv. Mišioms aukojo: Jadvyga Bražienė, Antanina Kalvaitienė, Petras Mažylis. Jo mirties keturnedėlio atminimui šv. Mišias užprašė jo žmona Danutė Zdanienė, kurios bus aukojamos švč. Marijos Jūrų Zvaigždės bažnyčioje kovo 12 d.

Parapijos išlaikymui aukojo vokeliais bendra suma: po \$50 Genovaitė Baltutytė, Jozefina Kemežienė, J. Simutienė, Stasė Steponavičienė; \$30 G. Samsonas, \$25 P. Augustinavičienė, \$25 P. Uščinienė, \$20 S. Verkys. Visiems aukojusiems ir kartu prisuntusiems „Tėviškės Aidų“ prenumeratas, nuoširdžiai dėkoja kun. Pr. Dauknys.

Jozefiną Kemežienę, einančią pėsčiųjų taku, automobilis užvažiavo ir skaudžiai sužeidė koją. Dabar jau sveiksta ir jai suteikti Sv. Sakramentai. Ji gyvena Glen Waverley. Geros sveikatos linkėjimų nuo visų „Tėviškės Aidų“ Ekspedicijos darbuotojų.

atvykęs. 7 val. vakaro Rožinis už L.K. Moterų Dr-jos narę A.Š.A. Kazimierą Karpinę. Taip daug gali žmogus pakelti, taip daug sutelpa vienoje dienoje... Ir atsiveikšimas tik ligi kito pasimatymo, ir dainos minties grožis kartu tranki muzika su pranešėjo puokštiais - šios žemelės linksmybės... Ir amžinasis sudievs su viltimi - troškimu susitikti...

4-tą dieną sausio antrasis „Armonikos“ koncertas. Visi einame ir antrą kartą, nes buvo gražu. Puiku, nuostabūs dainininkų balsai, dainos melodingos, gražiai jautriai išpildomos, žodžiai daugumoje Tėvynė Lietuva, Motina - vis ašarą išriedenančios. Orkestrėlio muzika prablaško - daugumoje polkos, pranešėjo žodžiai - parinkti eilėraščiai prasmingi, Jo paties šnekos nuoširdų juoką keliančios. Esame dėkingi, buvo gražu, miela, nuoširdus ryšys su publika.

Canberroje 13 d. sausio paminėjimas

Po visų švenčių lankiausi Canberroje pas savo Vyro sesutę Agutę Stepanienę. Su ja, jos jaukiame namelyje, mieloje Jos globoje praleidau 10-tį dienų. Susipažinau ir daugiausiai mielių tenyškėčių lietuvių. Jie visi ten gyvena lyg dideliame puikiame parke, miesto visai nesijaučia. Graži Canberra.

Sausio 13-tosios bausių įvykių paminėjimas, vyko Lietuvių Namų aikštelėje prie paminklo. Pravedė Jūratė Grigonytė. Visiems susirinkusiems padalino uždegtas žvakeles, ant paminklo lyg aukurą uždegė ugnelę, visi sustojome pagerbti tą dieną žiauriai žuvusius nuo komunistų tankų, paminėjo Žuvusiųjų pavardes, sugiedojome „Marija, Marija“. Rasa Mauragienė

Vasario 28 d. 6.30 val.

Melbourno Lietuvių Namuose

Blynų Vakaras

Kaina: suaugusiems \$10 ir vaikams žem. 12 m. \$5.
Vietas užsisakyti pas: Judita Dagienė 366 2903 arba
Angelę Kristens 497 3518.

Blynų vakarą ruošia MLSK VARPAS.

Pelnas skiriamas V Pasaulio Lietuvių Sporto Zaidynių dalyviams (Liepa 1995)

- Apyl. Valdybos pirmininkė pasakė trumpą - šią dieną išryškinantį žodį ir paskaitė šiai progai puikų Kęstučio Genio eilėraštį „Lietuvos Varpai“. Sustojome, sugiedojome „Lietuva Brangi“ ir minėjimą užbaigėme „Lietuvos Himnu“.

Gražu, kad Canberros lietuviai, nors jų mažutis būrelis, buvome 24 asmenys, nepraleidžia mums svarbiųjų skaudžių ar linksmyų progų.

Tiek daug mirusiųjų Kalėdų švenčių laikotarpyje: A.Š.A. Kazimiera Mocketū-Karpinė mirė 30 d. gruodžio Adelaidės Royal ligininėje, 81 metų amžiaus. Gimusi Žemaitijoje, ūkininkų šeimoje. Ištekėjo už Domo Karpio. Turėjo 4 sūnus. Jonukas mirė dar Lietuvoje, užaugo 3 sūnūs - Antanas, Tomas ir Viktoras. 1944 m. atvyko Vokietijon, Australijon atplaukė Tėvas 1948 m., šeima 1949 m., apsigyveno Adelaidėje, Kilburno priemiestyje. Kazimiera dirbo fabrike, vėliau šeimininkavo namuose. Jos vyras Domas mirė 1980 m. Sūnus Antanas žuvo lėktuvu nelaimėje 1967 m. A.Š.A.

Kazimiera nuo pat A.Liet.Kat.Moterų Draugijos įsikūrimo buvo nuoširdi Dr-jos narė, aktyviai dalyvavo Dr-jos darbuose. Vėliau sveikatai palūžus visvien, kiek jėgos leido, padėjo, rėmė materialiai - aukojo. 10 metų gyveno Parapijos namuose. Vis tvarkė, prižiūrėjo Liurdo Grotą šventoriuje. 1994 m. kovo mėn. persikėlė į slaugymo namus. A.Š.A. Kazimiera buvo uoli Parapijos talkininkė, šv. Kazimiero bažnytinio choro choristė.

Sausio 2 d. 7 val. vak. šv. Kazimiero bažnyčioje už Mirusiąją Klebonas pravedė Rožinį ir maldas. Laidotuvės buvo sausio 3d. 2 val. p.p. šv. Kazimiero bažnyčion karstą atlydėjo kun. Klebonas, Dr-jos narės paripuošusios tautiniais rūbais su Dr-jos vėliava ir budėjo prie karsto. Klebonas aukojo šv. Mišias ir pasakė pamokslą. Vargonais grojo N. Masiulytė-Stapleton ir jos vadovaujamas šv. Kazimiero bažnyt. choras. Lekciją skaitė Dr-jos pirm. S. Vasiliauskienė, Ji tarė ir jautrų atsiveikšimo žodelį. Auką atnešė Dr-jos narės.

Palaidota Centennial Park kapinėse, savo Vyro kape. apeigos užbiagos giesmė „Viešpaties Angelas“ ir „Marija, Marija.“ Mirusiąją tepasitinka amžinoji ramybė, likusiems - sūnams Tomui ir Viktorui su šeimoms teatsiunčia Viešpats paguodą.

A.Š.A. Boleslovas Romualdas

Metinis susirinkimas

Melbourno Katalikių Moterų Draugijos metinis susirinkimas įvyks kovo mėn. 12 d. 2 val. p.p. Moterų Seklyčioje.

Visos narės prašomos dalyvauti.

LKM Draugijos valdyba

Jodelė mirė sausio 2d. Mary Potter Hospice, Adelaidėje baigdamas 81-mus amžiaus metus. Gimė Džūkijoje, mokėsi Kaune. Buvo leitenantu 5-tame pėstininkų pulke, vėliau dirbo aviacijoje. Vedė Lietuvoje, užaugino dukrą Giedrę. Sovietams užėjus atleistas iš tarnybos. Seima pasitraukė Vokietijon, 1949 m. atvyko į Australiją. Dirbo Vakarinėje Australijoje prie geležinkelių. 1987 atvyko Adelaidėn. Buvo muzikalus ir mirėto klasikinę muziką. Paskutiniu laiku sunkiai sirguliovo.

Viešpats tesuteikia Mirusiajam Amžinąją ramybę, dukrą Geidrę ir Jos šeimą testiprina gerosios vilties Dangiškoji giedra.

A.Š.A. Julius Aleksandravičius mirė staiga savo namuose sausio 3d. baigdamas 82-sius metus. Gimęs Utenoje, Tėvas turėjo dvarą. A.Š.A. Julius savanoriu tarnavo Lietuvos kariuomenėje, vėliau dirbo taksistu. Pasitraukė Vokietijon, 1949m. atvyko Australijon. Pradžioje gyveno Viktorijos valstijoje, ten atidirbo darbo prievole, vėliau persikėlė Adelaidėn į Woodville. Buvo nevedęs. Priklausė Liet. Sąjungai ir Liet. Atgimimo sąjūdžiui, dirbo fabrike mašinistu.

A.Š.A. Graeme Anthony Kalikas sausio 11 d. netikėtai žuvo automobilio nelaimėje sulaukęs 21 metų amžiaus. Jis savanoriškai tarnavo Australijos karo laivyne. Kalėdų proga buvo atvykęs pas tėvus atostogų. Važiavo automobiliu su draugu, pasilenkiant paimti saulės akinius, ištiko (Nukelta į 8-tą psl.)

talka moka

8.5%

už terminuotus indėlius

Pranešame savo narims, kad nuo 1995 m. vasario mėn. 1 d. naujoms indėliams bus mokami sekantys procentai:

12 mėn. sąskaitos:

nuo \$5000 - 8.5%
\$500 iki \$4999 - 7.5%

6 mėn. sąskaitos: - 7%

3 mėn. sąskaitos: - 6%

Terminuotų indėlių minimumas - \$500
Terminui pasibaigus, indėlių galima išimti ar pervedi į kitą sąskaitą. Palūkanos įmokamos į einamąją sąskaitą. Jei klientas nepamėgė savo pagaldavimo, sąskaita automatiškai pervedama į naują, toki pat terminuotą indėlį. Pinigus iš terminuotų indėlių galima išimti terminu nesuėjęs. Tuo atveju mokama tik pusė višminčių procentų už išimtą sumą.

Einamosios sąskaitos:

\$5000 + - 4%
\$1000 - \$4999 - 3%
\$1.00 - \$999 - 2%

ADELAIDE MELBOURNE SYDNEY
328 7377 328 3466 796 8662

LIETUVIŲ KOOPERATINĖ

TALKA
KREDITO DRAUGIJA

Ksavera Vaištarienė: „Dievas dovena jo gyvenimą iki 40 metų, po to jį turi pats uždirbti“

Neringa Jonušaitė

Ksavera Vaištarienė - Lietuvos vegetarų draugijos prezidentė, Vilniaus universiteto docentė. Apie ją pasakojamos legendos: badavimu išsigydė sunkias ligas, būdama 62 metų žiemą maudosi jūroje, pagal jos rekomendacijas yra pasveikę beviltiški ligoniai. Ji turi daug šalininkų, bet ir nemažiau priešininkų. Yra perskaičiusi per 700 paskaitų, išleidusi knygų, paskelbusi straipsnių, propaguojančių vegetarizmą, sveiką gyvenimo būdą.

- Kaip tapote vegetarizmu propaguotoja?

Viskas prasidėjo nuo negalių. Juk Lietuvoje, kol nesurieta liga, beveik niekas nepradeda sveikai gyventi. Tuo labai skiriamės nuo užsienio valstybių. Ten žmonės etiniams sumetimais tampa vegetarais. Būdami sveikut sveikutėliai.

Iki 40 metų galvoju, kad manęs jokia liga negali suriesti. Valgydavome mėsą keturis kartus per dieną. Vieną sykį, būnant Universiteto koridoriumi, man staiga pradėjo sukintis galva. Man, Ekonomikos fakulteto prodekanai, reikėjo važiuoti į rektorato posėdį. Paskambinau, jog negalėsiu būti.

Vyras atvažiavo manęs parvežti, o aš dvi valandas negalėjau išeiti iš savo kabineto.

Tada pagalvoju, kad tai labai rimtas susirgimas. Pasirodo, baisiausiai toli pažengusi galvos smegenų kraujagyslių sklerozė. Gydytojas sako: „Laidojam žmones su tokia sklerozė“. O man tuo metu buvo 44 metai! Liepė nevalgyti saldumynų, baltų produktų, cukraus, riekalų. Dėl mėsos nieko nesakė. Išrašė vaistų.

O man vis tiek blogai. Tuos vaistus reikia leisti, seselę samdyti, vargas. Kartą melddamasi prisiminiau tėvą ir ėmiau guostis: tėve, tėve, žūstu, paeitį negaliu, sūniui tik dešimt metų, mama sena, reikia prižiūrėti, o nėra kam. Ką man daryti?

Ir po savaitės staiga man vienas studentas atneša knygų rusų kalba. Fatališkas išsipildymas, ko prašiau. Atneša Bregą, atneša Šeltoną, Vokerį. Pradedu skaityti tas knygas, ir visus vaistus metu į šoną.

Ypač įsikibau į P. Brego knygą „Badavimo stebuklas“. Pajutau iš jos tvieskiančią energiją, atsirado tikėjimas, kad ši knyga turi mane išgelbėti. Nutariau pati pabandyti.

- Ar reikėjo savyje kažką nugalėti?

- Labai reikėjo. Pirmiausia prisirišimą prie maisto, nes žmogus - pilvo vergas.

- Bet daugeliui tai vienintelis malonumas. Darbas, namai, vaikai, atspalaiduoti nėra kada, ir štai skanus patiekalas siūlo greitų malonių emocijų.

- Matyt, taip yra, nes kai žmonėms sakai, kad jie netinkamai maitinasi, jog reikia nevalgyti gyvūninių produktų, tik tada liga praeis, organizmas išsivalys, tai pirmas klausimas visada būna: o kada vėl galėsiu pradėti valgyti.

Tiesa, ir aš mėsos nemėčiau iš karto, bet mažinau mažinau ir visai atsisakiau. Vis pabadaudavau: tai vieną dieną per savaitę, tai tris dienas kartą per mėnesį. Pradėjau geriau jaustis.

Bet vis tie šlakai man nedavė ramybės. Kai organizmas pradėjo valytis, jie pasiskirstė po visą kūną. Be to, vis dar valgiau pieno produktus, kasdien suvalgydavau po 100 gramų varškės, ir, manau, kad tai tapo mano tolesnės ligos priežastimi.

O susirgau reumatinio artritu. Tai labai sunki liga. Suauga stuburo slanksteliai, paralyžiuoja stuburą, man pranašavo ir Bechterevo atvejį - galūnių deformacija. Kamuoja baisūs skausmai. Liga progresavo, pamenu, gulėjau ligoninėje, tai mane studentams demonstruodavo, liepdavo pavaikščioti, o aš tik krypuoju kaip antis. Gulėjau reabilitacinėje ligoninėje, bet ten man dar blogiau pasidarė.

Ir dar buvo viena priežastis, dėl kurios ryžausi ilgalaikiam badavimui. Mano dešimtmetis sūnus iškrito iš medžio, pažeidė stuburą. Teko jam gulėti ant lentos, reikėjo daug priežiūros. O aš suriesta, nieko negaliu. Tuo metu buvau namie, turėjau gana ilgą astogą. Pasakiau sau: kas bus, tas bus, badausiu. Arba numirsiu, arba pasveiksiu, kitos išeities jau gyvenime nebebuvo.

Pasirinkau A. Švorino metodiką. Badavimas 40 dienų, apribojant skysčių vartojimą, kasdienės klizmos, šaltas dušas,

grynas oras, nesunkūs darbai namuose. Susidariau griežtą programą: vegetarinė dieta iki badavimo, badavimo periodas, išėjimas iš badavimo. Nuo pirmos dienos nebegėriau jokių vaistų.

Ir iš karto nustojo skaudėti ir sąnarius, ir visą kūną. Ar čia psichika taip buvo nuteikta, nes kada eini tuo keliu, tvirtai įsitikinęs, neabejodamas, tai ir gamta padeda, ir pats sau padedi.

- Man yra tekę girdėti, jog jūsų stebuklingą pasveikimą dažnas laiko tik didelio tikėjimo nulemtu.

- Visai teisingai. Žinoma, tikėjau, nes man nieko kito nebuvo likę. Jei abėjosi - žuvis reikalas. Reikia pasikliauti gamta ir paprastais metodais. O šiuolaikinis žmogus linkęs viską komplikuoti.

Badauju ir žiūriu, kad man jėgų pakanka. Pačios sunkiausios buvo dienos, kai negerdavau ir vandens.

- Kodėl negalima gerti?

- Tai nauja metodika, galiu ją užpatentuoti, bet reikia surinkti daugiau medžiagos, nors jau turiu pagal ją nemažai pasveikusį žmonių. Toji metodika išdėstyta knygoje „Mokykimės gyventi be vaistų“ mano straipsnyje „Stebuklingas pasveikimas“. Ribojant skysčius užtikrinamas visas energijos cirkuliavimas, kai šilumą gamina degantys šlakai. Todėl badaudama nejučiau šalčio ar drebulio, kaip kiti, kurie geria daug vandens.

- Kaip baigėsi badavimas?

- Gražiai, be jokių ekscesų. 35-ąją dieną oda pasidarė kaip šilkė. O veliau paryčiais prasidėjo sąnarių peršėjimas. Jis trukdavo po valandą. Pradėjo nykti visos ataugos ant stuburo, kurios buvo ataugos dydžio. Numėčiau 20 kilogramų.

Organizmas išsivalė gerokai, bet nevisiškai, skaudėjo vieno piršto sąnarys, po metų vėl padabavau 20 dienų, ir viskas praėjo.

- Vis dėlto jūs dažniausiai patariate ligoniams ne badavimą, o grūdų košių, plikų arba sulčių dietas.

- Badauti visiems negalima. Badauti gali tik sveikos psichikos, ramaus būdo, valingi žmonės, nes reikia nepaprastai griežtai laikytis metodikos, negalimas joks nukrypimas, mažiausia klaidelė, kitaip gali liūdnei baigtis. Juk kartais neištveria žmogus, ima ir kažką sukramto.

Žinau ligonių, kuriems badavimas tragiškai pasibaigė. Bet žinau ir tokių, kurie sąžiningai laikėsi programos ir išsikaptė iš sunkiausių ligų.

Laikantis sulčių ar grūdų dietos, žmogus apsaugotas nuo savęs paties. Badavimą rekomenduoju tik tiems, kurių sveikatos būklė tokia, kad daugiau nieko iš viso nebelieka.

Bet vegetarizmą galima patarti beveik visiems. Žmogui būtina valgyti augalinį natūralų maistą, kuris teikia gyvybinės energijos, kuriame yra visi būtini vitaminai ir mineralinės medžiagos. O mes vis įpratę skaičiuoti kalorijas.

- Kaip manote, kodėl yra nepritariančiųjų jūsų rekomendacijoms?

- O ar daug kas nori sukkti galvą, mąstyti? Ne tik daktarai to nenori, nenori ir ligoniai. Žmogus nelinkęs į ekstremalias situacijas. Geriau patinginiai, pagulėti, nieko nedaryti. Juk susirgęs nueis pas daktarą, šis prirašys tablečių, viskas bus gerai, o jeina - atsigsulgi ligoninė.

O iš tikrųjų žmogui niekas neatneš sveikatos, tik jis pats. Tik pats žmogus gali save prikelti iš griuvėsių. Ir tik tada, kai jis pasiryžta ekstremalioms situacijoms. Kodėl Palangos sveikatos mokykla pasiekia tokių gerų rezultatų? Ten žmonės grūdinasi, sportuoja, valgo griežtą vegetarinį maistą, išmoksta medituoti, sulaukyti kvėpavimo, atspalaiduoti, mokomi ne tik fiziškai, bet ir dvasiškai apsisvarinti. Pastaroji sąlyga ypač svarbi, nes, norėdami pasveikti, turime peržiūrėti visą savo gyvenimą, atsikratyti juodų, slegiančių minčių, neapykantos, pavydo, puikybės.

Kokių ligų dabar tik nėra. Žmonių būklė beviltiška. Jiems reikia suteikti viltį, kad negalia galima įveikti. Kai žmogus stengiasi, mobilizuoja jėgas, dažniausiai jam ir pavyksta.

„L.R.“

Adelaidė

(Atkelta iš 7-to psl.)

nelaimė. A.Š.A. G.Lakikas žuvo, draugas išliko sveikas. Flinders ligoninėje kunigas suteikė ligonių sakramentą. A.Š.A. Graeme buvo paskyręs savo širdį, inkstus ir akis padėti reikalingiems ligoniams. Labai kilnus pavyzdys.

Laidotuvės įvyko sausio 16 d. 10 val. šv.Kazimiero banyčioje, įnešama karstą lydėjo jūreiviai. Kun.J.Petratis aukojo gedulingas mišias, pasakė pamokslą, N.Masiulytė-Stapleton grojo vargonais, atsisveikinimo žodį tarė vienas iš šeimos artimųjų. Palaidotas Centennial Park kapinėse. Klebonas atliko laidojimo apeigas užbaigdamas giesmę „Viešpaties Angelas“. Būrys jūreivių iššovė tris salves ir apeigas užbaigė jautriais trimto garsais.

Baltijos Diena buvo suruošta Parapijos Tarybos „Baltijos“ vasarvietėje. Diena buvo puiki, saulė tikrai žeme riedinėjo, nė debesėlio, gausus vėjelis „Baltijoje“ mus gavino. Po šv.Mišių mūsų šv.Kazimiero Bažnyčioje skubėjome į „Baltiją“, nes 1 val. skelbta jau bus kepama „barbeque“ pietūs. S.P.

MUSKE'S BALTIC & WORLD TRAVEL

Latvių Kelionių Agentūrą 14 metų patirtis į Pabaltijį

- Ruošiamos grupinės kelionės į Lietuvą 1995 m. Gegužės, Birželio ir Liepos mėnesiais.
- Patarnaujame su giminių išskvetimais iš Lietuvos. (Bilietus galima atsisiimti VILNIUJE).
- Mūsų agentūra naudoja LUFTHANSA, SAS, LOT ir kitas oro linijas skrydžiams į Lietuvą.

SKAMBINKITE: dienos metu Angelikai (03) 867 7155
Vakarais (7-11 val.) Henrikui Antanaičiui (03) 857 8338

MUSKE'S BALTIC and WORLD TRAVEL (Lic. 31760)
Suite 17 Albert Square, 37-39 Albert Rd., Melbourne.

Advokatai ir Notaras

Klauskite, ir Andrius Žilinskas konsultuos jus lietuviškai:

- sprendžiant palikimo klausimus per patikėtinį,
- tvarkant velionio turta,
- perkant ir parduodant nekilojamą turta,
- sprendžiant bet kokius komercijos ir biznio reikalus,
- investuojant pinigus,
- bylinėjantis.

Andrius Žilinskas - Advokatas - tel. 819 5515
Lukaitis Partners, 123 Church Street, Hawthorn, 3122